

ماتھ گیارہ

Ketabton.com

ادبی ٹوٹی

ایان مروند

ماتم كده

ژباړن او راٲولوونكې

آيان مړوند

ڪتاب پڙندنه

د ڪتاب نوم:	ماتم ڪده
ڙبارن:	آيان مړوند
ڪمپوز:	په خپله ليڪوال
ڊيزاين چاري:	په خپله ليڪوال
برينساليڪ:	ayaansafi64@gmail.com
اريڪه:	0770159565
چاپ وار:	لومړي
چاپ ڪال:	۱۴۰۲

د ڪتاب ٽول حقوق د ليڪوال سره خوندي دي

ډالۍ

هغې مينې ته چې زه ورسره

ډېره مينه لرم

اڀ!

د زڙه پٽ ڪوڻو ڪي مڀ

دومره مشڪوڪ قدم

مه وهه

پرته له تا بل ڇو پڪي نه شپي پيدا ڪولي!

گران دي، د هغه کس هيڙول

چي د هغه لپاره دي

هر ڇوڪ او

هر ڇه هڀر ڪري وي!

د رنڇورو خدا
د هغوى د اوبنڪو
نه چڙه
دردونكي وي

مينه لزل مه ليڪي!
مه يي واي!
بلڪي ثابتوى يي!

هغه كس پسې خفه يم
چې فكر مې كاوه، رابه شي
او زما تنهائي ته به
د پاى ټكى كېږدي
لكن راغى، ولاړ او زما ژوند ته
يې د پاى ټكى كېښود!

ژوند وگره او وخانده!
د هغه چا لپاره چې
ستا په خندا ژوند كوي
او ستا په ليدلو آرام پيدا كوي!

بيگا مي خوب ليده
چي بيتره راغلي وي
سهار چي ويڀن
شوم صدقه مي ورڪره!

ڪه چيري پوي شوم چي
اوبنڪي مي ستا د ژوند
گلاب ته اوبه ورڪوي
نو زه به هميشه ڙايم تر ڇو
ته ژوند وڪري!

خدائيه!
خاطر مي غوڻبت
نه خاطرڀي
ما بد وويل
ڪه تا بد واور ٻدل!

ٽولڀ نري ته مي وويل
چي مينه ورسره نه لرم
مگر خان
ته ڇه ووايم!؟

اڀ!

اوس دڀ چڀ

هم ناڅاپه ووينم

خداي شته چڀ په ڪوم

آسمان ڪڀ الوزم!

اي! ڪله ڪله فڪر ڪوم

چڀ دا زره

مي په نري

ڪڀ تر ٽولو

غمجن زره دي.

اڀ خدايه!

نور ستا په دڀ نڙي ڪڀ په

هيچا هم باور نشته، راءه!

يو ځاي قدم ووهو

سگرت زما او باران ستا

هغه څوڪ چڀ

هڀڅڪله مڀ

يوازڀ نه پرڀردي

هغه ته يڀ!

اڀ خدايه مننه!

اڀ ڪاش!

خوشالي

هم لڪه مرگ

چڀ د ٽولو

په برخه وای!

نه پوهڀڙم ولڀ؟

ڪله چڀ د خوشالي ڪيلي

پيدا ڪڙم نو ژوند

خپل قلف بدل ڪڙي!

ڄومره بنه ده ڪنه!
چي انسان هره ورڄ
له يو ڪس سره
مينه وڪري، نه هره ورڄ له
يو نوي ڪس سره!

هڀره به دڀ ڪم
اما هيڻڪله
به دڀ ونه بڀنم!!!

ڄومره جالبه ده، ڪنه!؟
بنه پوهڙم چي تاته نه شم رسيدلي،
خو بيا دڙ هم ليوني يم!!!

بي علتہ مينه درسره لرم!
حڪه ڪومه مينه چي
علت ولري، يا خو ريا وي، يا احترام.

تا ڙمنه ڪري وه، چي هره شپه به دڙ
يادوم! يا ته بدله شوڙ،
يا ستاسو بنار ڪي شپه نه راڄي!

ڪله چي تله نو راته ويڀ ويل،

تا هم بيايم!

ورته ومي ويل چپرڀ؟

ويڀ ويل: زما له ياده!

وخت وشو،

بي دليله مسڪا ڪوم!

بي ساري مينه ڪوم!

اڀ!

په ٻاران ڪي دواڙه گڙهو

خو فرق دومره دي

چي ته له يار سره

او زه له ياد سره!

اي!

ستا خندا

زما نيري ده،

نو تل خنده، گني

زما نيري به

ورانہ او ويجاره شي!!!

اڀ ڪاش!

ڇنگه مڀ ڇڀ له لاسه ووتڀ،

همداسڀ مڀ له زره هم وتلي وای!

اڀ!

نن يڀ راته پڀغور راڪڙ ڇڀ

ڪه مينه يڀ درسره لرلي!

نو نه به تله!

يو ۾ هغه هم
لارڻ جدا ڪرڻ،
ڪاش زما پڻ زړه ڪڍي
وروسته له خدايه
بل هيڻ ڏوڪ هم نه واي!

د مينڻ هيڻ يو
ٽپ هم نه
روغيزي،
يا يڻ ڄاڻ پاتي
ڪيزي او يا يڻ يادا!

اوبنڪي ڇهه ڏي؟

۱۱% اوبه

۹۹% احساس

پهه ٻاران ڪي گرهيدل

مي ڇڪهه خوبن ڏي،

چي ڇوڪ زما اوبنڪي نه گوري!!

خدايه! ڇي دا شرط
دې ڪپڻنود ڇي
مينان دې يو بل ته نه رسيڙي،
نو بيا دې وڻي زڙونه پيدا ڪرڻ؟
يعني زمونڙ د مئينو گناه
دومره ڇڙه ده، ڇي بي دوزخه سوزو!

دا ژوند هم ڇه عجيبه دي!

په ڇا مڀ ڇي
لاس ڪپڻنود،
نو تر پڻنو
لاندي يڀ ڪرم...

تا رڻبتيا ويلى وڃي

زمونڙ اڙيڪه د ڇنڇير

په ڇير ده!

ما تاته لاس درڪڙ

او تا نورو ته!

خدايه! ومي ٻڻبه

ڪوم زڙه دڙي چڙي

امانت راڪڙي وڙ

وه مي نه شو ساتلي!

چا چي يوازي پرڀنودڙي، نو ورتي ووايه!

ما نه، تا وبايلله

ڇڪه ما هغه ڇوڪ

له لاسه وركڙ چي

له ماسره يپي مينه نه درلوده

او تا هغه ڇوڪ له لاسه وركڙ چي

تاسره يپي ڇڙه مينه درلوده!!!

ڙوند راتو يو بنه

درس دا راڪڙ،

چي هيڻ ڇوڪ

هم د هغه

د خبرو په څڙ نه وي!

ڇيٺي زخمنه بايد درمان شي،
ترڻو وڪولي شو، ڙوند ته ادامه ورتو،
مگر ڇيٺي زخمنه بايد
همداسي پربردو،
ترڻو خپله لاره ورڪه نه ڪرو!

خدايه!
قيامت سبا ته دي
ولې نن سوزو!!!؟؟؟

ڙوند ڀي ڊرته وايي نه،

ڊرته بنايي ڀي!

نو تل پام ڪوه!

مينه ڊرسره لرم: ويل ڀي ڊرڀ ٿانيڀ وخت نيسي،

توضبع ڪول ڀي ڊرڀ ساعته،

لڪن ٿابتول ڀي ٽول عمر!

دومره مينه درسره لرم ،
چي ڪله ڪله شڪ راته پيدا شي ،
چي په غور ڪي به يي راته د آذان
پرڳاي ستا نوم اڃيستي وي!؟

ڪله چي مڙ شوم!
نو تابوت مي دې هغه خلكو پر اوڙو
ڪپڙدي! چي زه يي پرڀني وم ،
ڇڪه چي پوي شي، زه دومره دروند بار نه وم!

په دې نري ڪي دوه ڇوله ڳانده پڙنم

يو ته چي هڀڻ

دې زما مينه و نه ليدلہ

او يو زه چي ستا

په خير انسان مي ونه ليد!

۷

د هغه ڇا سره چي مينه لري،

هيڻڪله پري د زيات

وخت لپاره مه غوسه ڪپره!

حڪه چي هغه بيا ستا نه بي غبر

ڙوند زده ڪوي!

اې ربه!
بلد نه يم، چې څه درته ووايم؟
بس د زړه خبرو ته
مې يو ځل غوړ شه!

اې ربه!
نور د ژوند
نه ستړی يم!
يا يې راکړه،
يا مې واخله!

ڪومه ورڻ ڇپي مڙ شوم،
ڪه ڇا پوئنتنه وڪڙه ڇپي
دا تابوت يپي وڙي دومره دروند دي؟
ورته ووايه!
ڄوانيمرگ له ڇڙو هيلو
سره يپي دفن ڪوو!

دا انصاف دي!
ڪله ڪله دنيا دومره ڪوچني شي،
ڇپي د انسانانو د دوباره ليدلو
نه انسان سترى شي، اما ڪله ڪله
دونيا دومره لويه شي، ڇپي يو ڪس
پسپي ليوني گرڄو او پيدا ڪولي يپي نه شو!

د ژوند بده كيسه دې
هېڅكله چاته مه كوه!
خكه كه ته يې هېره كړې،
هغه يې دريادوي!

اړتيا نشته له انسانانو
امتحان واخلي!
د وخت په تېریدو سره
خپله امتحان دركوي!

خومره آرامه شپه ده!
لکه څوڪ چي په دې
نري ڪي نه وي،
يا شايد زه د چا په نري ڪي نه يم؟

راڻه نن قدم ووهو!
ته له يار سره،
زه له ياد سره،

واپي هنداره احساس نه لري!

نن ڀي نم نيولي ۾

پرڀ ومي ليڪل چي

«مينه ڊرسره لرم»

آرامه اوبه شوه!

له اور مي وپوڻبتل مينه ڇه ده؟ ويپ ويل

له ما چڙه سوزوونڪي ده!

له گل مي وپوڻبتل مينه ڇه ده؟ ويپ ويل

له ما چڙه ٻنڪلي ده!

اڀ ڪاش دا د تنهائي ورڃي
هم د هغو ورڃو په څپر ورځي وای
چي له تاسره مې تپري ڪري دي!

فکر مې ڪاوه،
ته هم درد يې!
لکن
ته هم درد وې!

بې چاره گل خرڻوونڪي
يوآڻپني شخص دي، چي ڪله هم ڪور ته د گلانو سره
د ننه شي، نو
ٽول خواهشيني ڪيري!

مينتوب درد نه لري!
بلڪي د هغه چا سره
مينه لزل درد لري،
چي ستا د مينې په
قدر نه پوهيري!

مخڪي له دې چي د چا زره مات ڪري

نو لومري فڪر وڪره!

چي آيا دې زره ڪي

خو به زه نه ٿيم؟

هيٺڪله له چا سره زره مه تره!

حڪه دا نري دومره ڪوچني ده، چي دوه زرونه له

يو بل سره نه ڄايري

او ڪه له چا سره دې زره وتره،

نو هپٺڪله يي مه خوشي ڪوه! حڪه چي

دا نري دومره لويه ده، چي بيا به يي

هپٺڪله پيدا نه ڪري!

ٻي حده مه مين ڪپڙه
ٻي حده باور مه ڪوه
ٻي حده مينه مه ڪوه
حڪه چي همدا»ٻي حده« به
دې يوه ورخ ٻي حده وسوزوي

اڀ ڪاش!
ته پوهيدلى ڪله چي ويم يوازې يم
يعنې تا نلرم

ته مڀ نه يادڀري
بلڪي هغه ڏوڪ مڀ يادڀري
چڀ فڪر مڀ ڪاوه ته يڀ!

ڙمنه دڀ راسره ڪڀي وه
چڀ هيڏڪله به دڀ يواڙي ڀري ڀردم
اوس چڀرته يڀ ۹۹۹

موده وشوه
ڙوند تيريڀري
خو بنه نه تيريڀري

ڪاش زرونه دومره پاڪ وي
چي «مينه درسره لرم» ويلو ته
د قسم خوڙو اڙتيا نه وي

اڀ!
په دڀ ڪي زما تڀروتنه نه وه
ته په خپلو پښو زما خوا ته راغلي!

شپه ستري
لکن زه له شپي
ڊڙ ستري

ڏينپي خلك بايد هڀر
ڪڙو پنه يو ساده دليل
«هنه زما له راتلونڪي سره ڪومه اڙيڪه نه لري»

شرمنده يم
چي اوس هم ستا نه
بغير ساه اخلم

ڏنگه مي چي له هيلو تڀر شوڀي
نو اي ربه! له
گناهونو مي هم تڀر شه

لومڙي ڄل ندي چي ڙام

لومڙي ڄل دي

چي ڙا مي نه آراموي

په دڙي نڙي ڪي

چاته د لاسونو

انتظار مه ڪوي چي

اوبنڪي به مو پاڪي ڪري

نو خپلي اوبنڪي مو په خپله پاڪي ڪري

ٽول تيريدونڪي دي

دا ورڻي دڀ
زه يوه لويه غلطي گنم
چي په ژوند ڪي
مي ڪري ده

زما نه وروسته مهمه نده
چي چا دڀ په زره ڪي
خا پيدا ڪر
د ليوانو پاتي شوني
فقط سپيان وري

پوي شه نور!
دا شپي نه دي چي اوردې دي
بلڪي دا ته يي چي يوازي يي

هميشه د هغه چا سره
د زړه درد شريك ڪړه
چي دوه شيان ولري

۱: زړه

۲: درد

په ڙوند ڪي دا څلور شيان
هيڻڪله مه ماتوه
باور، وعده، اريڪه او زره
ڇڪه ددي ماتيدل غر نه لري
مگر درد ڇپر لري

هغه شيبه (اباندې ڇومره
سخته تپره شوه
چي ورته ومي ويل:
ڪه رانه لري شوې مڙ ڪپرم
ويي خندل او راته ويي ويل:
ستا ڙوند ته هيڻ اڙتيا نه لرم

اڀ!

بي له تا ژوندي يم

مگر بي له تا ژوند

نشتم ڪولاي

لاسونه مي ڪلڪ ونيسه!

دلته ڇڀرو زما او ستا

په جدائي شرط ٽڙي

ڪله ڪله مڀ
هغه وخت پسي
ڇڀر زره خفه شي
چي ته مڀ
هيڻ نه پڙندي

ڪله چي مڀ شوم
نو ليدلو ته مڀ مه راءه!
حڪه ڪله چي ژوندي وم
ما درته هغه وخت اڙتيا درلوده

وايي ڪلهه چي باران اوري
 نو د خاورو بوي پورته ڪيري
 اما دلته خو د خاطر و
 بوي پورته ڪيري؟

گل خرڻونڪي په عاجزي وويل
 بناغليه گلان واخله!
 ما ورته وويل: چا لپاره يپي واخلم؟
 گل خرڻونڪي وويل: خپلي مينې لپاره يپي واخله!
 ما ورته وويل: ڪه زما مينه يپي خپلي مينې ته ورڪري بيا؟
 گل خرڻونڪي وويل: وښه بناغليه زه خپل گلان
 درباندي نه خرڻوم!

«مينه درسره لرم!»

دا يواځينی

خبره ده

چې بېرته يې

نه اخلم

اې كاش!

پوهيدای

د هرچا زړه زړه نه وي

زه مڀ په خپل زړه وياړم

مات شو

لوبه ورسره وشوه

دوڪه ورسره وشوه

اما اوس هم ڪار ڪوي

ودې ليدل!

انسانان څومره زر يو

له بل څخه

ستري ڪيري

اڀ!
دلته ڀرتو
ستا له لڙي والي راسره
نور ڇوڪ نشته

درد لري
هغه چاته د ويلو
لپاره خبري نه لري
چي پرون دي ٽولي
خبري د هغه لپاره ڪولي

افسوس

د هغه ڪارونو لپاره نه

چي غلط مڃي ڪري

بلڪي د هغه ٻنيو

ڪارونو لپاره چي

چي د غلطو خلكو

لپاره مڃي ڪري

ڄيڻي وقت يي

بايد ونه واپي

ڄيڻي وقت يي بايد واور يي

ڄيڻي خبر يي

ڪله چي مڃي له خدايه مرگ و غوڻنت!

راته ويڀ ويڻ
ڪه تاته مرگ درڪڙم
نو هغه ته ڇه ورڪڙم
چي له مايڀ ته غوڻنتي يڀ

د ژوند تر ٽولو لوي بد
ڪله چي يڀ و غوارو
ورته ورسيزو نشو ڪولاي
اما ڪله چي ورته ورسيزو
نو بيا راته هيڻ ارزنبت نه لري

وخت بدل نشو
بلڪي هغه انسانان
يپ بدل ڪرڻ
چي هيٺڪله مڀ فڪر نه ڪاوه
چي هغوي به بدل شي

ڪله چي خداي ستاسو
د ساتنڀ لپاره ڪوم ڇوڪ
له تاسو نه ليري ڪوي
نو هيٺڪله يپ په پاتي ڪيدو
ٽينگار مه ڪوه

اڀ!

د نيمڀ شپي چي وينن شم

تا ولٽوم لکن ڄان

د بل چا په غٻڙ ڪي پيدا ڪڙم

خدايه!

دوزخ ته اڙتيا نشته

مونڙ انسانان يو بل

تردي ڇڙ

سوزو!!!

اڀ!

يو وخت به مڀ

نشتون حس ڪڙي

او د قبر خوره

به مڀ په سوک ووهي

او و به وايي پاڅيره

زه بڙته راغلم!

ځيني ڪسان مه ځوروي

د ځينو ڪسانو ځورول ڇو ٿا نڀي وخت نيسي

لکن جبران ڪول يي ڪلونه

اڀ زره!
ارامه اوسه
هغه ستا نه بغير آرامه ده!

درد يعني!
وخت وشو چي
هغه نشته):

اڀ خدايه!

تاته غڙ ڪوم ڇڪه ڇپ په دڀ
دنيا ڪي يو غڙ بل غڙ ته نه رسيڙي
او تا ويلي ڇپ زه اوريدونڪي يم

لاسونه مڀ خپلو هيلو ته نه رسيڙي
هغه ڇڀڙي لڙي دي
لڪن د صبر شنه ونه مڀ وائي
هيـله شته
دوعا شته
الله شته

اوسپ يا نه اوسپ
دا شپي تيريزي
لڪن دا شپي چيرته
او هغه شپي چيرته

اڀ!
په زره مڀ لاس مه ڀڏه
چي لاس
به دڀ وسوزيزي

په ڊي نري ڪي له هيچا سره

زره مه تره

حتي خپل سيوري ڊي

هم په تياره ڪي

يوازي پربردي

غم مو خپله پيداڪوي

نو د خوشاليو

په لته ڪي اوسه

ارينه ده چي په ژوند ڪي

خيني خلك ورڪ ڪرو

تر خو خپل خان پيدا ڪرو

که ګله دې احساس ګره چي

پاتي کيدل دې

سخت دي

بهترين کار تلل دي

ڪه ڇا در ڇخه پوڻتنه وڪڙه ڇپ

ڙوند يعني ڇه ؟

خاورې په موٽي ڪي راواخله

او پف يي ڪڙه

له زڙه سره مې پام ڪوه

ڇپ مات نشي در ڇخه

زما د زڙه په خاطر نه

بلڪي ستا په خاطر ڇپ

په هغه زڙه ڪي ته يي

راځې!

پوهېږم چې حتماً راځې

خو هغه وخت چې کله

مې په سپينه ټوټه کې

د قبر غبرې

ته وسپارې

خو هغه وخت به بيا

هر څه بې معنى وي

موده وشوه لاسونه مې

د چايو په پيالو گرم کوم

دا د تنهائي اوج ندى؟؟؟!

له بوڊا مي وپوڻبتل

مينه يعني ڇه

ويپ ويل:هغه چي

زه يپ بوڊا ڪرم

ڪرڪه لرم له هغو ورڻو

چي نه پوهڀڙم

درد مي ڇه دي

خپلي سترگي مي
په رانده خرخوم ترخو
بيا دې هيڻڪله دا دروغجنه خبره ونه گورم

د زړه خبره دې نن ووايه
چې د زړه خبره شي
که سبا دې وويله
نو بيا د زړه درد کيږي

دا ورڃي تيريري

لڪن زه له دڀ

ورڃو نه ٽپرڀرم

زه چي يوازي يم په دڀ نه يم خفه

بلڪي په دڀ خفه يم چي

ته څنگه داسي شخص وختي

اې!

کله چې هم له چا څخه

د مينې کلمه واوړم

نو بې اختياره څړيکه

مې په زړه کې تيره شي

اې!

تا به زه هغه

وخت هېره کړم

کله چې خپل

ځان هېر کړم

ځکه زما ځان ته يې

آرامه سنڊرڀ
او ستا په جدائي
اوبنڪي ٽويول دا بيا
چڙه مزه لري

ڪه غوارڀ زما د ژوند په اڙه
خبره شپي سترگي
دې پٽي ڪڙه
ڪومه تياره چي گوري
همدا زما ژوند دي

مینه چېر خوړ نوم دی
خو ستا مینه دومره ترخه وه
چې د ژوند ټول
خوږه یې رانه واخیستل

مینه د نړۍ جوړونکي ده
خو برعکس تا زما
نړۍ وړانه کړه

زه تاسره د مينپ
لرلو لپاره تر هر حد تپر شوم
خڪه ڪومه مينه چي حد ولري
هغه مينه مينه نه وي

وايي ڪه چڙي يوه مسڪا لري نو
خپلي مينپ
ته يي ورڪري
تا مسڪا هم يوره
او ته هم لاري

ڪه له ڪوم چا سره مينه
لرې نو همداسي يپ
پرپرده ڪه راغي نو پوي شه
چې مينه درسره لري
او ڪه راغي نو پوي شه
چې هيڅ ستا لپاره نه و

له مينې پرته بڻينه نشته
او له بڻيني پرته مينه
نو راشه و به دې بڻيم
اوس هم درسره مينه لرم

وايي يوازيتوب دوزخ دي
نو اڀي!
ما له دي دوزخ ڇخه وڙغوره

له هرچا سره مڀي
کولاي شوي
مينه وکرم
خو که مينه مڀي له
تا پيل ڪري نه وي

ڄومره بنهه!
په دې غمجن ماحول ڪي
چي په ما تيريزي
بيا هم ته خاندي

ڄينې وخت ته
ڄينې وخت ستا ياد
دا خو به ما ووڙني

ڄينِي وخت يو ڪس
صرف يو ڪس
باعث ددِي ڳرڻِي
چِي ته يِي په ڄمڪه باندِي ژوند
ڪولو ته پريڻِي يِي
نه اڪسيجن

باراني
لمريزه
وڙيڻ
ڇه توپير ڪوي ڪي ڪي
چِي ته اوسِي هوا هميشه بنايسته ده

شايد زما ساه وي
چپ په دې نري ڪي تر اوسه
پاتي يم اما
پرته له شڪه چپ
ته يوازيني دليل يپ
چپ زه ساه اخلم

هرڇه مي
امتحان ڪيل
ڙا، سگرت، د خوب گولي
مستي سندرې، اروه پوه، نوي ملگري...
لکن زره مي نشو پوي
هغه تا غواڙي تا!!!

اڀ!
ڄينڀ وخت له ڄانه
لاسونه تاو ڪرم
او ووايم
ليونيه ته خو يوازڀ نه يڀ
زه درسره يم

ڪه ڄنگل هم
وي نو مر به شي
لڪن زما زره
سوزي او سوزي

اوس مي له تنهائي
سره مينه پيدا شوي
خڪه هغه ستا غوندي
بي وفا نه ده
ڊپر خيانت مي هم ورسره وگر
لكن بيا هم نه رانه ڄي

خلڪ وايي: يو ساعت يعني شپيٽه د قيقې
يوه دقيقه يعني شپيٽه سانڀي
لكن هيچا هم ونه ويل ڇي
پرته له تا شپيٽه ٿانڀي يعني
شپيٽه ڪاله

خدائيه!

هرڻوڪ له تا غوارڀي چي
يو ڇه وركڀي لکن زه غوارم
له ما يي واخلي هغه غم
چي هغي
راڪري!

اڀي!

د شپي چي ڪله ويده ڪڀري
نو يوه لحظه يوازي
يوه لحظه زما په اڙه فڪر ڪوه
ڙمنه ده چي ٻيڙته به راڻي

زړه مڀ!

هغه خبرو پسي خفه دي

چي له يو بل سره مو ڪولي

لڪن سٽري ڪيدو به نه

اڀ!

دا بي دليله اوبنڪي

مڀ چي پرمخ بهيري

دا د زړه تنگي

اوبنڪي ندي

د بي ڪسي اوبنڪي دي

اڀ!

له تايي ڇه پٽه

اوس مڀ هم

بڀ دليله زره درپسي

خفه دي

شپي مڀ له خپل ڄان

سره تڀري ڪري

هر ڄوک چي لاڙ بيا بڀرته رانغي

اې!

نن مې زړه ډېر تنگ دی

غواړم والوزم

داسې ځای ته

چې بیا هیڅکله بېرته

رانشم

اې!

که تللو دې مړ نه کړم

نو ستا خاطرې مې

هم نه وژني

بې غمه اوسه

ڪله مڀ چڀ له لاسه
ورڪڙي نو اوبنڪي مڀ
نه ڪڙي تويڀ
ڇڪه ما خپلي ٽولي
اوبنڪي ستا د لاس ته راوڙلو لپاره
تويڀ ڪڙي وي

اڀ ڪاش
د زڙه پڙڇاي مڀ
غاره تنگه شوي وي
چڀ ساه مڀ نه اخيستي
خلاص

هر ڪلهه چي د چا له لاسه

ناراحتہ شوې

نو يوه لحظه يې

په نه شتون

فکر وکړه

اې ربه!

زه مې تنگ دی

تا ويلي وو چې د انتخاب حق

لرې نو بيا ولې مې

انتخاب په ځنگ کې نشته؟؟؟

دروازه لڙي او بنده شوه
لڪه چي باد بيا ٽوڪي (اسره ڪوي
ستا د راتلو
تمثيل ڪوي!

په نڙي ڪي ترٽولو وڃه ڪلمه «ا»
په نڙي ڪي ترٽولو خوڙه ڪلمه «LOVE»
په نڙي ڪي ترٽولو خوڙه ڪس «YOU»
نو «I LOVE YOU»

باران چي اوري
ته مي ڇڙه ياد پڙي
بغير له چتري
په باران کي قدم وهم
زه تا يادوم
او آسمان ڙاري

هغه دومره
په خپله تنهائي
کي ڇوب و چي
د سگرت پرڳاي يي
خپل ڄان وغورځاوه

اې!

سپين مې شول

د سر هغه وينستان

چې ويل به دې:

په ټوله دنيا يې هم نه وركوم

اې!

اوس مې په هغه لاره

بېرته راتلو ته

زړه نه كيږي

په كومه لاره چې

ته راسره يو ځای تللي وې!

ڪوم ڪس

چي نن له تاسره خاندي

هغه ڪس سببا پر تا

خاندي مطمئن اوسه

د زړه په دروازه مي وليکل

ننوتل منع دي

مينه راغله او دننه شوه

او ويپ ويل

«زه د چا اجازي ته اړتيا نه لرم»

اې!

ستا شتون کې مې
له ژوند سره لوبې کولې
اوس چې نه یې
ژوند له ماسره
لوبې کوي

ويې پوښتل ژوند يعنې څه؟
لنډو کې مې ورته وويل
چې د غمونو
تکليفونو
ستړياوو او دردونو
دوهم نوم ژوند دی!

اې!

اوس هم ستاسو

له کوڅې تېرېږم

خو لوېږم نه

ځکه چې ځمکې ته گورم

اې!

دومره راته گرانه وې

چې بڼېر له تا

مې يوه لحظه احساس

کړه فکر مې وکړ

چې کلونه کيږي يوازې يم

اڀ!

خبري دي دومره خوري دي

چي زره مي غواري

ستا خبري بنڪل ڪم

زه او ته!

ڪله چي

د يو بل په

څنگ ڪي اوسو

نو دا د نيا تر ٽولو

بنڪلي ترڪيب دي

د مينڀ په ڪوڻه ورغلم
يو بوڇا سڙي راباندې راغي
ويپ ويل مه ڇه لاره بنده ده
ما يپ خبرې ته غوڙ ونه نيو لڙم
لاره په رښتيا بنده وه بږته چې راتلم نو بوڇا شوي وم

خيانت مې ندي ڪري
گيله مه ڪوه!
ڪله چې تا پڙبښو دم
نو هغه رانه غږ تاو ڪړه
ترڅو ونه لوږم

له مين يي وپوڻنٽل
مينه غم دي ڪه خوشالي؟
په ديوال يي سر ڪپڻنود
ويي ويل: انتظار

مينه يعني
ڪوم وخت چي
انسان د ڄان نه
ڇڙ د هغه په اڙه فڪر ڪوي

اوس دې چپ
ڪومپ بنگلي سترگپ
پرانيستي
د همدې سترگو
په ياد بيگا ڪوم چا
خپلپ سترگپ پٽپ ڪري وپ

د يو چا يادول زره غواري
نه دليل
نو بپ دليله دپ
د زره نه يادوم

اڀ!

نه ڄاڻو ڇو لڙي

لازم

ترڻو تاته ورسيندو

اوس نه ته زما شوڀي

او نه زه د ڄاڻ

اڀ!

غڀرو ڊي نه گرمي ده نه ساڳو

ستا غڀرو!

د ڪال ڄلور فصله دي

ڪله چي تللي
نو ڪاش زما سترگي
دې هم له ڄانه سره
وري وي
ترڻو زما سترگي
ستا د ديدن تيري نه واي

د ژوند ٽول داستان مپي
يوازي په دې جملہ ڪي
راغونچ دي
«هغه شته لکن زما سره نه»

كوم وخت چې دې
د ژوند لارې جدا كړې
خدای شته
ما له ځان سره
چېر څه وويل

اې!
غږ درته نه كوم
چې بېرته راشه
كه مهم وم
نو خپله به راشې

تر ٽولو

بنڪلي نري تا

جوڙه ڪري

دلته په زره ڪي مڀ

چي ته پڪي اوسڀ

نن مڀ يو مين

وليد چي

خپل سيوري سره يڀ

خبري ڪولڀ

نو هغه بيچاره به

خومره درد تيروي ڪله چي آسمان وريخ وي

موٽروان ودرېد له موٽره يې

سر راويست ويې ويل:

يوازي يې ۶۶۶

موسڪ شوم ورته ومې ويل:

له ڇېره وخته

اې ربه ومې ببينه!

د هغه دردونو لپاره

چې ستا په لاره کې

مې تېر نه ڪړل....!!!

ڪاش خداي ويلى وي

ستري دڀ ڪرم نور

واخله دا يي هم ستا

اڀ!

ته پوهڀري

چي ستا په

نشتون ڪي دا ورڃي

رباندي ڄومره اوڀري شوي

اڀ ربه!
ته مڀ مل اوسه
ڪه چڀرته ستا نڀي
ڪڀ رانه ڇه ماتيري
بس چڀ زڙه نه وي

درته ليڪم يڀ چڀ
«يادڀڙي مڀ»
مه وايه چڀ تڪراري خبره ده
شايد يوه ورڇ زه ونه وسم
چڀ تڪرار يڀ ڪڙم

رسامي

يپ دومره ٻنڪلي نه ۱۰

لڪن د ٻيڙتہ تلو لاره يپ چڙه ٻنہ

رسم ڪڙي ۱۰

ٻيڙتہ لاره

اڀ!

د لاسونو گوتپ دڀ په

قرض راکڙه

ستا د راتلو شيبپ

پرڀ شمارم

اڀ!
ستا احساس
بيا په خپله
غږه ڪي واخيستم
نه پوهيم چيرته مې وږي

غږي يي لار
تصوير يي لار
لکن
خاطري يي تل پاتي دي

زړه مڀ لڙ جنت غواري
څو لخطي دڀ
غڀره په قرض راڪولاى شپي!!؟!!

اڀ ڪاش
څوڪ چڀ تله نو
دا خاطرڀ يڀ چڀ هم
له ڄان سره ٽولولي
او بيا تللي

دا زړه مې

چک دی چېر چک

دومره چک دی چې

يو څه يې د سترگو

هم تويږي

ژوند څه دی؟؟؟

که ژوند خدا دی نو بيا ولې ژاړو؟

که ژوند ژړا دی نو بيا ولې خاندو؟

که ژوند مرگ دی نو بيا ولې ژوند کوو؟

که ژوند ژوند دی نو بيا ولې مړه کيږو؟

که ژوند مينه ده نو ولې ورته نه رسيږو؟

که ژوند مينه نده نو بيا ولې مينيږو؟

هيڙڪلهه ڀي د بڙتہ راتگ دوعا

مه ڪوه!

شايد ڪوم وخت راشي

خو هغه به نه وي چي تللي و

اڀ!

ڪه ڪومه ورڃ راغله

چي زه نه وم نو وصيت درته ڪوم!

بنه اوسه

له هغه بنو

چي ما ورسره مينه ڪوله

خيني وخت مي
دومره ياديري
چي زره مي غواري ويي گورم
ڪه د بل په څنگ ڪي هم وي

اڀ!
ڙوند دري لحظي دي
ستا ليدل
ستا خندل
ستا غبر ڪي نيول

اڀ!

ددڀ تلو او راتلو

نه مڀ نور زره تنگ شو

يه مه راءه

او يا چڀ راغلي نو بيا مه هه

اڀ!

ڪه ڪومه ورخ لاڙي او ٻيڙته راونگرڇڀڀي

نو د انتظار ڙمنه نشم درسره ڪولاي

لڪن يوه غوبنتنه درنه لرم!

ڪله چڀ هم راغلي نو

يوه گيڇي گلان مڀ قبر ته ضرور راوره

خِينِي خَلڪ پڻ نڙي

ڪي شتون نه لري

بلڪي هغوي خپله

يوه نڙي وي

اڀ!

زه چي نه اوسم نو

نڙي يوازې ما نه لري

لڪن ته چي نه اوسڀي

زه يوه نڙي نه لرم

اڀ!

ڪه غوارڀ ٻڙتہ راشڀ

نو همغه ڄاى ڪڀ

دڙتہ ڀہ تمہ يم

ڪوم ڄاى ڪڀ دڀ چڀ

يواڄڀ ڀر يبنى وم او تلي وڀ

مينہ دڀ

تل لہ هغه

چاسره وويشہ!

چڀ ڀوهڀڙڀ

هغه يڀ لہ چاسره نہ ويشي

هره ورڃُ له ڄان سره
ڙمنه ڪوم چي
سبا دڀ هڀروم
سهار چي شي
نو خپله ڙمنه هڀره ڪرم!

ستا ٽول يادونه او خاطرڀي
مي لري و غورڇول
لکن زڙه مي غلي وويل:
«په ياد مي ده»

اڀ!

ٽول بنار ويده دي

يوازي زه

ستا فڪر

ويٺن ساتلي يم

هيڙڪله له يوه انسان ڇخه

خپله هيله مه اخله!

شايد يواڻيني هيله وي

چي دي يي لري

زما هيله ته وڀ

اوس چڀرته يي ۹۹۹

د هغه ڪس
د راتلو لاري ته
په تمه یم چي
هغه له دي لاري
چره ستري ده

اڀ!
که ته د بل هم شوڀي
نو بيا به هم
زما سره يي
خکه کلونه کيري
چي زما په زړه کي اوسې

آيينه هم رانه
شڪايت ڪوي
خوشاله خيره غواري
هغه چي تا وري!

اڀ!
هر ڄاي ڪي چي ڀي
نو آسمان ته وگوره!
آراموي مي ڇڪه
ڪه يوڄاي نه ڀو
نو آسمان خو مو ڀو دي!

د بنو عطرو خالي شيشه

هم بوى وركوي

لکه ستا خالي ڄاى!

د تل به څپر يې تاته ليکم

ته چپ!

له چا سره مينه لري

هغه لپاره يې ووايه

نور بيا...

اخځليكونه:

www.4yok.com

www.beytoote.com

www.bisms.ir

www.parsnaz.com

نورې بيلابېلې ويب پاڼې

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English